

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **66 s. r. o.,** se sídlem Krakovská 583/9, Praha 1, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 4. 2018, č. j. 73 A 2/2017 - 43,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobce byl rozhodnutím Magistrátu města Brna (dále „správní orgán I. stupně“) ze dne 2. 1. 2017, č. j. ODSČ-35499/16-18, uznán vinným ze správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“). Toho se měl dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci. Porušení pak spočívalo v neoprávněném zastavení vozidla dne 3. 8. 2015, tj. v porušení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, které mělo znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Žalobci byla za uvedené jednání uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobcovo blanketní odvolání zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 4. 2017, č. j. JMK 60167/2017.

II.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Brně, v níž vznesl řadu námitek.
[3] Žalobce předně uvedl, že ho správní orgán I. stupně souběžně stíhal a stíhá pro několik správních deliktů podle § 125f zákona o silničním provozu, a proto o nich měl vést společné řízení a uložit za ně společnou pokutu. Podle krajského soudu může být absence vedení společného řízení procesní vadou, avšak důvodem pro zrušení rozhodnutí může být pouze tehdy, představuje-li zásah takové intenzity, že způsobí nezákonnost rozhodnutí. Při souběhu deliktů je přitom stěžejní, aby došlo k uplatnění absorpce sazeb, žalobce nicméně netvrdil, že by v kterémkoliv z ostatních řízení již bylo rozhodnuto, případně že by takovým rozhodnutím došlo k porušení této zásady.

[4] V druhé námitce žalobce uvedl, že výrok prvostupňového rozhodnutí obsahoval pouze odkaz na § 10 zákona o silničním provozu, aniž by byl specifikován odstavec, podle kterého bylo rozhodováno. Podle krajského soudu však bylo aplikované ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu dostatečně specifikováno jeho doslovnou citací, a nadto je ve výroku uveden taky § 53 odst. 2 a § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Výrok proto obsahuje celou použitou normu, a to v souladu se závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, publ. pod č. 3656/2018 Sb. NSS.

[5] Z výroku prvostupňového rozhodnutí podle žalobce nešlo dovodit, že pokuta byla vyměřena podle kritérií uvedených v § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu a že byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty, protože údajný přestupek neměl za následek dopravní nehodu. Dostatečně nebylo popsáno ani jednání řidiče, neboť z výroku nelze poznat, že by žalobcovo vozidlo zastavilo na chodníku. K tomu krajský soud uvedl, že správní orgán disponuje při ukládání sankce správním uvážením. Odůvodnění sankce by tak sice mohlo být komplexnější, avšak správní orgán I. stupně výslovně uvedl, že v projednávaném případě nebyly dány přitěžující okolnosti, a uložil pokutu v nejnižší možné výši, tudíž se nedopustil žádného excesu ani svévole. Znakem skutkové podstaty deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu pak není absence následku v podobě dopravní nehody; absence dopravní nehody je naopak teprve podmínkou odpovědnosti za správní delikt podle § 125f odst. 2 téhož zákona. Výrok prvostupňového rozhodnutí proto splňoval náležitosti co do vymezení skutkové podstaty, přičemž uvedení, a tím spíše prokazování, že nedošlo k dopravní nehodě, považoval krajský soud za zcela nadbytečné. Vadou pak nebylo ani to, že výrok výslovně neuváděl, že vozidlo stálo na chodníku, neboť v něm bylo dostatečně určitě popsáno místo, den a čas spáchání deliktu, jakož i jeho způsob s ohledem na znění § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu.

[6] Správní orgán I. stupně dále podle žalobce neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, neboť žalobce na výzvu sdělil, že vozidlo řídil pan N., zaměstnanec společnosti ODVOZ VOZIDLA s. r. o., avšak správní orgán této osobě ani nezaslal výzvu k podání vysvětlení s tím, že žalobce nesdělil datum narození pana N. Krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2017, č. j. 1 As 31/2017 - 33, a konstatoval, že žalobce kromě jména nesdělil správnímu orgánu I. stupně žádné údaje, které jsou nutné k identifikaci řidiče vozidla. Adresa, kterou žalobce uvedl, byla totiž pouze adresou společnosti. Jednalo se proto o osobu, kterou nebylo možné v registrech

dohledat, a správní orgán I. stupně proto učinil všechny nezbytné kroky ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Krajský soud nad rámec uvedeného poukázal na to, že sdělování falešných nebo neověřitelných údajů řidičů je prokázanou formou procesní obrany zmocněnců provozovatelů vozidel, spojených se společnostmi FLEET CONTROL s. r. o. či ODVOZ VOZIDLA s. r. o., které jsou propojeny s družstvem Motoristická vzájemná pojišťovna.

[7] Podle další žalobní námitky došlo k pochybení i při zahájení řízení o správním deliktu, neboť ze sdělení obvinění nebylo zřejmé, jakého konkrétního jednání se měl řidič žalobcova vozidla dopustit. K tomu krajský soud odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a uzavřel, že skutek byl správním orgánem I. stupně definován zcela určitě, neboť obsahoval v podstatě totožné vymezení jako výrok následného rozhodnutí, který přísnějším požadavkům na vymezení rovněž vyhovoval. Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou, že nebylo prokázáno, že vozidlo stálo na chodníku. Z fotodokumentace pořízené strážníky městské policie je totiž zřetelně rozpoznatelné, kde se nachází hranice mezi komunikací a chodníkem, přičemž vozidlo stálo v celé šíři právě na chodníku. Na daném místě přitom nebylo povoleno stání vozidel; takové povolení nebylo možné dovodit ani ze skutečnosti, že se tam nacházel snížený nájezd, neboť ten sloužil k průjezdu do vnitrobloku budovy.

III.

[8] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[9] Stěžovatel namítl, že vedení více řízení bylo procesní vadou, pro kterou měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit. Vůči stěžovateli totiž bylo vedeno celkem sedm řízení, což pro stěžovatele představuje značnou zátěž. I samotné projednání věci je přitom trestem *sui generis*. Je pravda, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu je vedení více řízení vadou dopadající na zákonnost rozhodnutí tehdy, není-li uplatněna zásada absorpce při ukládání trestu. Rozhodnutí však může být nezákonné i v jiných případech, což krajský soud popřel a nezabýval se hodnocením relevantních okolností. K vadám výroku prvostupňového rozhodnutí stěžovatel uvedl, že § 10 zákona o silničním provozu má pět odstavců, přičemž odkaz na porušené ustanovení je obligatorní náležitostí výroku. Je přitom nepřijatelné, aby výrok rozhodnutí poskytoval možnosti interpretace adresátem. Krajským soudem citované závěry rozšířeného senátu nejsou podle stěžovatele příléhavé, neboť se týkaly blanketní právní normy. Podle stěžovatele nestačilo ani slovní vyjádření porušeného ustanovení, neboť to nevypovídá nic o tom, zda stěžovatel skutečně porušil dané právní ustanovení. Ve výroku nebylo dostatečně popsáno ani protiprávní jednání, kterého se měl stěžovatel dopustit, neboť v něm bylo uvedeno pouze to, že porušil § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu.

[10] Stěžovatel se neztotožnil ani se závěrem krajského soudu, že správní orgány učinily dostatečné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Stěžovatelem uvedená osoba totiž v prvé řadě v registru dohledat ani nešla, neboť nemá české občanství. Bylo ji však možné dohledat v rejstříku právnických osob a kontaktovat na doručovací adrese, kterou stěžovatel poskytnul. Zbylé údaje, které správní orgán I. stupně potřeboval pro zahájení

řízení o přestupku, pak mohla uvedená osoba poskytnout osobně při podání vysvětlení. Pokud naopak správní orgán I. stupně považoval podání s údajem o osobě, která měla být pachatelem přestupku, za neúplné, měl postupovat podle § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a vyzvat stěžovatele k odstranění vad. Stěžovatel konečně namítal, že nebylo prokázáno, že by vozidlo stálo na chodníku. V daném místě totiž „chodník" není ohraničen patníkem, ale nachází se tam nájezd pro motorová vozidla. Komunikace je v daném místě také širší než obvyklý chodník, neboť slouží jak chodcům, tak vozidlům. Takovou komunikaci proto podle stěžovatele nelze považovat za chodník. Právní předpisy nadto nerozlišují mezi jízdou a stáním na chodníku, znají pouze jeho užití. Stěžovatel proto nemůže být trestán za situace, kdy právní předpis způsoby užití chodníku nerozlišuje. Krajský soud tedy aproboval nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů, a sám se tak dopustil nepřezkoumatelnosti.

IV.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve tímto důvodem. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

[13] Otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů se Nejvyšší správní soud zabýval ve své judikatuře již dříve. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS, v němž vyložil, že „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné*". Nejvyšší správní soud též vyslovil v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*". Judikatuře Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS) je jinak společný závěr, že „*není-li*

z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka řízení klíčovou, na níž je postaven základ jeho žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá". Obdobně judikoval i Ústavní soud, který konstatoval, že *„[s]oudy jsou povinny svá rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny*" (srov. nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08).

[14] V projednávané věci však Nejvyšší správní soud taková pochybení v napadeném rozsudku krajského soudu neshledal, neboť je z něj zřejmé, jaké jednání je stěžovateli přičítáno k tíži, jakými úvahami se krajský soud řídil a z jakých důvodů žalobu zamítl. Odůvodnění rozsudku krajského soudu je přehledné a soudržné, a námitka nepřezkoumatelnosti je proto nedůvodná.

[15] Následně zdejší soud přistoupil k posouzení kasačních důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem v tom, že důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí nemělo být to, že předmětný přestupek (spáchaný dne 3. 8. 2015) nebyl projednán ve společném řízení s dalšími šesti delikty spáchanými podle stěžovatele v období od 28. 8. 2014 do 4. 12. 2015. Předně je třeba uvést, že časové rozpětí spáchaných přestupků je poměrně široké a stěžovatel uvedenou námitku o nutnosti vést společné řízení uplatnil až v rámci soudního řízení. V rámci správního řízení nenamítal, že by mělo být vedeno společné řízení, přestože o dalších správních řízeních vedených proti němu musel vědět. Konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu zastává v obdobných věcech názor, že je obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti sankčnímu rozhodnutí správního orgánu na pozdější dobu, ale uplatnil je již v rámci správního řízení, nejpozději pak v rámci odvolacího řízení. V opačném případě lze pochybovat i o neúčelovosti takových tvrzení (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43, ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS, atp.), což plně platí i pro tuto věc. Příležitost namítat takovou vadu v odvolacím řízení však stěžovatel sám nevyužil, když své odvolání nedoplnil. Jak vyplývá i z další judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39), v každém případě je nutno nalézat rozumnou rovnováhu, zohledňující na straně jedné zásadu plné jurisdikce rozhodování správního soudu, a zamezující na straně druhé zjevným obstrukcím pachatele, který si jejich existence v konkrétním případě mohl být dobře vědom, nicméně rozhodl se je uplatnit až v žalobním řízení z důvodu jakési procesní taktiky.

[17] Kromě výše uvedeného je třeba připomenout, že i kdyby k takovému pochybení došlo, podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009 -

62, publ. pod č. 2248/2011 Sb. NSS, který citoval i krajský soud, není pouhý fakt, že správní orgán nevedl společné řízení o více přestupcích téhož pachatele, vadou řízení, je-li z odůvodnění následného rozhodnutí zřejmé, že ve věci byla aplikována zásada absorpční, zakotvená pro ukládání trestu za souběh přestupků v § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 1. 7. 2017. Protože však správnímu orgánu I. stupně, resp. žalovanému, nebylo známo, že by u jednoho z ostatních stěžovatelem zmíněných správních řízení došlo k vydání rozhodnutí (což ostatně netvrdil ani stěžovatel), nemohl v tomto správním řízení absorpční zásadu aplikovat.

[18] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítal, že krajský soud pochybil při vypořádání žalobní námitky, že výrok správního rozhodnutí neobsahoval všechna ustanovení, která správní orgán I. stupně aplikoval. Ani s touto námitkou se však zdejší soud neztotožňuje.

[19] V projednávané věci správní orgán I. stupně ve výroku svého rozhodnutí konstatoval, že stěžovatel jako provozovatel motorového vozidla *„v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci Koliště 13 v Brně dne 3. 8. 2015 v 9.47 hodin, čímž se dopustil správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.“*

[20] Nejvyšší správní soud v tomto směru odkazuje na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, publ. pod č. 3656/2018 Sb. NSS, ve kterém se zabýval náležitostmi výroku správních rozhodnutí v oblasti správního trestání a dospěl k závěru, že *„správní orgán rozhodující o správním deliktu musel ve výrokové části rozhodnutí uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takovéhoto pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl“* (zvýraznění přidal Nejvyšší správní soud).

[21] Nejvyšší správní soud této stěžovatelově námitce nepřisvědčil, neboť má stejně jako krajský soud za to, že výše citovaný výrok rozhodnutí je dostatečně určitý a obsahuje všechna ustanovení, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Touto porušenou právní normou je § 10 ve spojení s § 53 odst. 2, § 125c odst. 1 písm. k) a § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Stěžovatelovo tvrzení o neurčitosti výroku nemůže obstát, neboť, jak správně dovodil i krajský soud, stěžovatel nemohl mít s ohledem na znění výroku žádných pochyb o právní kvalifikaci skutku, za který byl postižen, ostatně sám proti této kvalifikaci obsáhle brojil v rámci soudního řízení. Ve výroku je jednoznačně uvedeno, že stěžovateli je kladeno za vinu, že nebyly

dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, když došlo k *„neoprávněnému zastavení“*, přičemž je zřejmé, že se tak stalo v rozporu s § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, tedy na chodníku. Stěžovatelova argumentace je tak nedůvodná.

[22] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani se stěžovatelovou námitkou, že správní orgány neučinily dostatečné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Stěžovatel na výzvu podle § 125h zákona o silničním provozu sdělil, že v době, kdy byl přestupek spáchán, řídil vozidlo pan L. H. N. Adresa sdělená stěžovatelem je ale pouze adresou společnosti a stěžovatel nedodal ani bližší údaje k této osobě. Správnímu orgánu I. stupně se nepodařilo tuto osobu najít ve státních rejstřících, a přistoupil tedy k uplatnění odpovědnosti provozovatele vozidla, kterým je stěžovatel. K tomu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46, v němž soud konstatoval, že by bylo *„proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. […] pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, […] je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.*“ Ačkoli je povinností správních orgánů zjistit skutkový stav, o němž nebudou důvodné pochybnosti, nelze jim klást k tíži pasivní přístup stěžovatele ke správnímu řízení. Stěžovatel tak správnímu orgánu I. stupně neposkytl dostatečně přesné informace k tomu, aby mohl učinit vůbec první krok k bližšímu zjištění pachatele přestupku. Je přitom pouze a jedině na něm, aby si zajistil dostatečně přesné a konkrétní údaje o osobě, které motorové vozidlo zapůjčil (viz např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 3. 2017, č. j. 6 As 24/2017 - 31). Nejvyšší správní soud nadto souhlasí s krajským soudem, že sdělování falešných nebo neověřitelných údajů řidičů je prokázanou formou procesní obrany zmocněnců provozovatelů vozidel, mezi něž patří i stěžovatel, a i z tohoto důvodu je možné usuzovat na účelovost takového jednání.

[23] Ani poslední stěžovatelově námitce nemohl zdejší soud přisvědčit. Podle § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu nesmějí jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích než chodci užívat chodníku nebo stezky pro chodce, pokud není v tomto zákoně stanoveno jinak. Z fotografií, které jsou součástí správního spisu (č. l. 2-4 správního spisu) jednoznačně vyplývá, že stěžovatel tuto povinnost porušil, když jeho vozidlo zastavilo na chodníku. Tento správní delikt byl dostatečně upřesněn i ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně a z fotografií nelze mít pochyb, že plocha, na které stojí vozidlo, jehož je stěžovatel provozovatelem, slouží jako chodník. Absence zvednutého obrubníku či patníku nemá pro určení účelu této plochy žádný význam, neboť takové rozdělení je zastoupeno čtyřřádkovým dlážděním, které odděluje chodník od vozovky. Zároveň je zřejmé, že mezi nedovolené způsoby užití chodníku patří jak zastavení vozidla, tak jízda motorovým vozidlem, přičemž skutečnost, že § 53 nespecifikuje jednotlivé způsoby zakázaného užití chodníku, nemá žádný vliv na existenci takového přestupku. Nemůže obstát ani tvrzení, že chodník byl širší a stěžovatel se domníval, že slouží jak pro chodce,

tak pro motorová vozidla. Takové tvrzení je značně nedůvěryhodné a je z něj zřejmé, že stěžovatel, resp. řidič vozidla, zjevně nepochopil základní zásady provozu na pozemních komunikacích, tedy fakt, že zákon nepovoluje vjezd motorovým vozidlům všude, kde by to fakticky bylo možné.

[24] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[25] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. srpna 2018

Mgr. David Hipšr
předseda senátu